

Arrest

nr. 119 542 van 26 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 november met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VANDERHEIDEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 april 2013 huwde verzoeker met F.B., die de Belgische nationaliteit bezit.

1.2. Op 2 mei 2013 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.3. Op 16 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer

dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissingen werden aan verzoeker betekend op 25 oktober 2013.

Dit vormen de bestreden beslissingen, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02/05/2013 werd ingediend door:

Naam: E.H.

Voorna(a)m(en): M.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van Het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze onvoldoende stabiel zijn.

Immers, ter staving van de bestaansmiddelen werd een arbeidscontract voor bepaalde duur, van 27/08/2012 tot 27/08/2013, voorgelegd. Er werden eveneens een aantal loonfiches voorgelegd. Echter, gezien het arbeidscontract ondertussen afgelopen is, en het bijgevolg op heden onduidelijk is wat de tewerkstellingssituatie van de Belgische onderdaan is, kunnen de voorgelegde bestaansmiddelen niet als voldoende stabiel beoordeeld worden. Er is bijgevolg niet voldaan aan de gestelde voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene eh het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijkte verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op voor zover dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij preciseert dat verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij benadrukt dat verzoekende partij zich in een illegale verblijfsituatie bevindt en dat een vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen wijziging met zich zou meebrengen voor de verblijfsituatie van verzoekende partij. Verwerende partij preciseert dat zij ingevolge artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en te betekenen na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft.

2.2. Verwerende partij kan niet gevolgd worden in haar betoog. De bijlage 20 bevat niet alleen een bevel om het grondgebied te verlaten maar ook een beslissing tot weigering van verblijf. Er wordt een middel opgeworpen m.b.t. de beslissing tot weigering van verblijf. De eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft tot gevolg dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt.

Het blijkt dan ook niet dat verzoeker niet over het vereiste belang beschikt bij de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie dient dan ook te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: “Schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel”.

Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift:

“Dat deze beslissing het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schendt omdat de op 2 mei 2010 aan verzoeker overhandigde bijlage 19ter (STUK) uitdrukkelijk stelt dat:

De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 01/08/2013, de volgende document en over te leggen: /

Dat elke redelijk denkende persoon twee zaken kan afleiden uit deze zinsnede.

Enerzijds als er documenten moeten toegevoegd worden, zal dit dienen te gebeuren binnen de drie maanden en meerbepaald voor 1 augustus 2013. Anderzijds in dit dossier ontbreken geen documenten dus er moet niets bijgevoegd worden.

Verzoeker legde bij zijn aanvraag het arbeidscontract van zijn vrouw neer dat geldig was t t 27 augustus 2013 dus 27 dagen na de uiterste toevoegingstermijn;

Hij mocht er, op basis van het bovenstaande en rekening houdend met de voorziene duur van het contract, van uitgaan dat er niets diende toegevoegd te worden aangaande de inkomsten van zijn vrouw;

Er werden bijgevolg dan, ook geen documenten toegevoegd;

Bovendien werkt mevrouw in een sector (zorgsector, kinderverzorging) waar altijd personeel te kort is. Ze is daarnaast perfect drietelig (Nederlands, Frans, Arabisch) waardoor ze veel werkzekerheid geniet. Na haar studies werd ze onmiddellijk aangeworven op haar stageplaats waar men zeer lovend is over haar capaciteiten en prestaties.

Indien men verzoeker zou ingelicht hebben dat hij evenwel de verplichting had om het dossier volledig up to date te houden ook na 1 augustus 2013, zou hij wel documenten aangebracht hebben daar er wel verschillende wijzigingen plaatsvonden binnen zijn gezin.

In eerste instantie is zijn vrouw zwanger. Het kindje zal begin februari 2014 geboren worden (STUK).

De zwangerschap verloopt echter moeilijk en mevrouw werd arbeidsongeschikt verklaard (STUK).

Ze werkte tot 19 augustus 2013 en viel daarna terug op een uitkering van de mutualiteit (STUK). De uitkering bedraagt 47,87 euro per dag hetzij 1196,25 euro per maand.

Verzoeker heeft echter ook niet stilgezeten en zocht werk.

Hij werkt sinds 23 september 2013 bij de kuisfirma ARONIA NV met een arbeidscontract van onbepaalde duur.

Hij werkt hier 15 uren per week aan een bruto uurloon van 12,2875 euro. (STUK)

Daarnaast werkte hij al verschillende jaren tweemaal per week bij een bakkerij in de nachtschift. Ook hier beschikt hij over een contract van onbepaalde duur.

Hij werkt hier 12 uren per week aan een brutoloon van 10,97 euro per uur. (STUK)

Dat verzoeker en zijn vrouw een netto inkomen van gemiddeld 2030 euro per maand genieten.

Dat dit wel degelijk stabiele, voldoende en toereikende bestaansmiddelen zijn;

Dat de bestreden beslissing niet in alle redelijkheid genomen werd;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken onzorgvuldig is geweest door vooreerst te stellen dat alle noodzakelijke documenten werden toegevoegd en dat er niets meer diende toegevoegd te worden om dan de aanvraag af te wijzen omdat er niets meer toegevoegd werd.

Dat de wijzigingen binnen het gezin zich voornamelijk na 1 augustus 2013 situeren, wat voorgehouden werd als de uiterste nuttige datum om toevoegingen te doen waardoor de toevoegingen dan ook niet gebeurden.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit euvel had kunnen oplossen door expliciet om extra documenten te verzoeken om na te gaan in welke mate dit gezin in staat was om in zijn eigen onderhoud te voorzien en de garanties kon bieden dat men niet zou terugvallen op een uitkering ten laste van de Belgische staat.

Dat dit gezin, zoals hierboven aangetoond, dit bewijs met gemak had kunnen leveren doch dat de Dienst Vreemdelingenzaken hen hiertoe de kans niet gegeven heeft door onmiddellijk te stellen dat er geen aanvullingen meer dienden te gebeuren en dat er sowieso geen aanvullingen meer aanvaard zouden worden na 1 augustus 2013.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien geen behoefteanalyse maakte voor dit gezin terwijl ze hiertoe wel verplicht is en dat hieruit zou gebleken hebben dat dit gezin met veel gemak in zijn in zijn eigen behoeften kan voorzien.”

3.2. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk ”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- (...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

(...)”

3.4. Kernpunt van de bijlage 20 is dat de inkomsten van verzoekers echtgenote onvoldoende stabiel zijn.

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de indiening van zijn in punt 1.2. bedoelde aanvraag volgende documenten neerlegde:

- een voltijdse arbeidsovereenkomst van bepaalde duur, nl. van 27 augustus 2012 tot 27 augustus 2013, op naam van zijn echtgenote en twee addenda bij deze overeenkomst, waarbij de arbeidsprestaties eerst werden verminderd tot 4/5e en later weer werden uitgebreid tot een voltijdse betrekking;

- drie loonfiches van zijn echtgenote van januari-maart 2013;

- een bewijs van aansluiting bij een ziekenfonds van 22 april 2013;

- een huurovereenkomst van 23 april 2013 waarin verzoekers echtgenote vermeld wordt als één van de huurders.

3.6. In punt 1.2. bedoelde aanvraag, die zich in het administratief dossier bevindt, kan gelezen worden dat verzoeker voormelde documenten neergelegde, waarna wordt vermeld: *“De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 01/08/2013 (dag/maand/jaar), de volgende documenten over te leggen: /”.*

3.7. Volgens zijn verzoekschrift leidde verzoeker hieruit af dat zijn aanvraag volledig was. Kernbetoog van verzoeker is dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest *“door vooreerst te stellen dat alle noodzakelijke documenten werden toegevoegd en dat er niets meer doende toegevoegd te worden om dat de aanvraag af te wijzen omdat er niets meer toegevoegd werd”*.

3.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben. Verzoeker kan zich derhalve niet verschuilen achter de in punt 3.6. weergegeven vermelding in zijn aanvraag tot gezinshereniging. Het blijkt niet en verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid was om stukken aangaande de situatie van zijn echtgenote, die wel degelijk blijkt te zijn gewijzigd, bij te brengen, noch dat hij niet moest weten dat hij die stukken moest bijbrengen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Waar verzoeker betoogt dat *“de wijzigingen binnen het gezin zich voornamelijk na 1 augustus 2013 situeren, wat voorgehouden werd als uiterste nuttige datum om toevoegingen te doen waardoor de toevoegingen dan ook niet gebeurden”* en lijkt voor te houden dat hij in de veronderstelling verkeerde dat hij geen toevoegingen meer kon doen aan zijn dossier na 1 augustus 2013, merkt de Raad nog op dat verzoeker blijkens het administratief dossier zijn in punt 1.2. bedoelde aanvraag op 13 augustus 2013 – dus ruim na de dag die hij naar eigen zeggen beschouwde als *“de uiterste toevoegtermijn”* – spontaan aanvulde met zijn echtgenotes loon-briefjes van juni en juli 2013.

3.9. Verzoeker werpt op dat zijn vrouw sinds 19 augustus 2013 arbeidsongeschikt is en een uitkering ontvangt, en dat hij zelf *“al verschillende jaren”* deeltijds bij een bakkerij werkt en op 23 september 2013 startte met een tweede deeltijdse job. Hij voegt verschillende stukken bij zijn verzoekschrift die dit betoog staven. De Raad stelt echter vast dat verwerende partij geen kennis had van deze stukken op het ogenblik van het treffen van de bijlage 20, zodat de Raad niet kan besluiten tot de onwettigheid van deze bijlage 20 op basis hiervan. De Raad kan aan de hand van deze stukken verzoekers verblijfs-situatie evenmin gaan appreciëren in de plaats van verwerende partij. Het staat verzoeker vrij om een nieuwe vestigingsaanvraag in te dienen met neerlegging van voormelde stukken die betrekking hebben op zijn actuele situatie en deze van zijn echtgenote, zodat verwerende partij hierover kan oordelen. Ter terechtzitting blijkt dat verzoeker op 5 november 2013 een nieuwe vestigingsaanvraag heeft ingediend.

3.10. Verzoeker betoogt dat verwerende partij *“geen behoefteanalyse maakte voor dit gezin terwijl ze hiertoe wel verplicht is en dat hieruit zou gebleken hebben dat dit gezin met veel gemak in zijn eigen behoeften kan voorzien”*. Voor zover verzoeker hiermee verwijst naar artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, ziet de Raad niet in op grond van welke elementen verwerende partij deze analyse kon maken. Verzoeker kan geen behoefteanalyse verwachten van verwerende partij indien hij zelf geen elementen aanbrengt die de actuele situatie toelichten.

Het eerste middel is ongegrond.

3.11. In een tweede middel werpt verzoeker de schending van de motiveringsplicht op. In de uiteenzetting van zijn middel verwijst verzoeker naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift:

“Schending motiveringsplicht

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringsplicht schendt gezien ze niet aantoont dat ze rekening gehouden heeft met de persoonlijke gezinssituatie van betrokkene terwijl de door het gezin verworven inkomsten meer dan volstaan om in hun behoeften te voorzien.

Dat dit te meer wordt aangetoond door het feit dat het koppel geen schulden of betalingsmoeilijkheden ondervindt.

Dat ze tevens een appartement huren op de private woninghuurmarkt en dus geen bijstand van het OCMW verwachten op welke manier dan ook.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich uitsluitend baseert op het feit dat mevrouw een contact van bepaalde duur heeft;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken hierbij geen rekening houdt met het feit dat een contact van bepaalde duur zeer makkelijk kan opgevolgd worden door een nieuw contract van bepaalde duur of zelfs door een contact van onbepaalde duur;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele rekening houdt met het profiel van de echtgenote van verzoeker terwijl dit een veelgevraagd en hooggewaardeerd profiel is op de arbeidsmarkt waardoor het vinden van werk voor haar geen probleem vormt.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in die zin art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;”

3.12. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bijlage 20 kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.13. Verzoeker werpt op dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden *“met de persoonlijke gezinssituatie van betrokkene terwijl de door het gezin verworven inkomsten meer dan volstaan om in hun behoeften te voorzien”*. De Raad verwijst naar hetgeen gesteld werd bij de bespreking van het eerste middel en herhaalt dat verzoeker niet dienstig de verwachting kan koesteren dat verwerende partij rekening zou houden met elementen waar zij geen kennis van heeft.

3.14. Waar verzoeker betoogt dat verwerende partij zich uitsluitend baseert op het feit dat zijn echtgenote een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur heeft, gaat hij voorbij aan de kernvaststelling in de bijlage 20 aangaande deze arbeidsovereenkomst, nl. dat deze reeds afgelopen is. Dat een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur opgevolgd kan worden *“door nieuw contract van bepaalde duur of zelfs door een contract van onbepaalde duur”* is niet meer dan een speculatief betoog dat geen afbreuk doet aan voormelde vaststelling in de bijlage 20. Verzoeker geeft immers zelf toe dat zijn echtgenote arbeidsongeschikt is en het blijkt niet dat zij een nieuwe arbeidsovereenkomst ondertekende na afloop van de in punt 3.5. bedoelde overeenkomst.

3.15. Voor het overige kan verzoeker noch met zijn speculatieve betoog dat zijn echtgenote een veelgevraagd profiel heeft *“waardoor het vinden van werk voor haar geen probleem vormt”*, noch met het blote en niet dienstige betoog dat *“het koppel geen schulden of betalingsmoeilijkheden ondervindt”* en dat *“ze tevens een appartement huren op de private woninghuurmarkt en dus geen bijstand van het OCMW verwachten op welke manier ook”* de motivering van de bijlage 20 aan het wankelen brengen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bijlage 20 kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA